

управління фінансовою діяльністю та реалізації фінансової стратегії.

Методи вирішення функціонально орієнтованих та прикладних задач повинні увійти до складу інструментарію управління суб'єктом господарювання. Вони повинні використовуватись в процесі вирішення задач управління підприємства незважаючи на його галузевої приналежності, організаційно-правового та фінансово-економічного стану.

Життєздатність суб'єкта господарювання – багатоаспектна категорія, одним із показників якої є його платоспроможність. Найповніший рівень платоспроможності підприємства відображає категорія ліквідності.

Обліково-аналітичний інструментарій оцінки та методи управління ліквідністю, що використовуються у сучасній господарській практиці, сьогодні активно досліджуються науковцями. На ряду з перевагами їх використання на практиці помітні і принципові недоліки. Основні з них – фрагментарність, розрізненість, відсутність галузевого поділу та інші, що говорить про відсутність цілісного підходу. Саме тому актуальною проблемою для економічної науки та практики є створення системи інструментів оцінки ліквідності підприємства.

Література:

1. Масленніков Є.І. Методологічні та практичні засади дослідження системи управління фінансовою стійкістю підприємства: моногр. / Є.І. Масленніков. – Одеса: Прес-кур'єр, 2015. – 316 с.
2. Побережець О.В. Теоретико-методологічні та практичні засади дослідження системи управління результатами діяльності промислового підприємства: моногр. / О.В. Побережець. – Херсон: Видавництво: Грін Д.С., 2016. – 500 с.

ОСНОВНІ НАПРЯМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІЧНИХ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВНИХ ІНСТИТУЦІЙ

Масіна Людмила Олександрівна

Старший викладач кафедри бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту
Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
(Одеса, Україна)

Наукові дослідження багатьох вчених показують, що вони по-різному оцінюють роль держави у макроекономічному регулюванні.

Базовим уявленням їх є те, що держава – це інститут, здатний впливати на соціально-економічні процеси за допомогою державної сегментної політики.

У свою чергу соціально-економічна політика держави безпосередньо пов'язана з цілями суспільного розвитку та функціями, виконання яких забезпечують державні інституції. Економічна політика держави – це система дій державних інституцій, націлених на зміну відповідного стану в соціально-економічній сфері національного макроекономічного середовища.

Необхідно підкреслити, що економічна політика конкретизує принципи державного втручання у національну економіку, для реалізації її стратегічних завдань у поточному періоді, в розрізі взаємопов'язаних напрямків діяльності державних інституцій. Також економічна політика державних інституцій – це система економічних заходів держави, на основі використання економічних законів та узгодженості економічних інтересів між суб'єктами.

Державне регулювання економіки – це система заходів держави для здійснення підтримуючої, компенсаційної й регулюючої діяльності, спрямованої на створення нормальних умов ефективного функціонування ринку та вирішення складних соціально-економічних проблем розвитку національної економіки та всього суспільства. Таке визначення розкриває функції, цілі й об'єкти державного втручання в економіку й поведінку громадян [1].

Необхідно відмітити, що незалежно від специфіки економічного, національно-історичного розвитку різних країн міжнародного середовища, в яких існує змішана економіка, незалежно від економічних теорій, яким віддається перевага в цих країнах, економічна роль держави в них може бути представлена наступними найважливішими економічними функціями:

- нормативно-правове забезпечення, яке сприятиме ефективному функціонуванню національної економіки;
- підтримка конкурентного макроекономічного середовища;
- стабілізація національної економіки в умовах коливання економічної кон'юнктури, а також пріоритетна підтримка економічного зростання її сегментних складових;
- забезпечення раціонального перерозподілу ресурсного забезпечення;
- регулювання екстерналій;
- перерозподіл доходів і матеріальних благ, спрямованих на забезпечення соціальних гарантій окремих груп суспільства.

В умовах сьогодення, значне зростання державного

інституційного впливу спрямоване на сприяння дієвості механізмів економічного розвитку пріоритетних сегментних складових національного макроекономічного середовища та підкреслює необхідність участі державних інституцій у формуванні системи інструментального забезпечення щодо вирішення економічних питань, пов'язаних із структурними перетвореннями в національному макроекономічному середовищі, особливо в дестабілізуючих умовах.

Реалізація визначених функцій державного регулювання передбачає застосування наступного інструментарію прямого або непрямого впливу:

- адміністративні заходи;
- пряме економічне регулювання;
- бюджетно-податкова політика;
- кредитно-грошова політика;
- сегментна політика;
- політика соціально-економічного зростання;
- програмно-цільове прогнозування та ін.

Зауважимо, що при збереженні базових принципів системи державного регулювання національної економіки, форми і методи впливу державних інституцій на економічні процеси значною мірою модифікувалися в умовах сьогодення та міжнародного агресивного середовища. У макроекономічній теорії сформувалися дві основні концепції економічного регулювання: кейнсіанська і монетаристська.

В умовах сьогодення, держава, з одного боку, зберігає за собою функцію безпосереднього виробника суспільних благ, а також функцію організації виробництва суспільних благ іншими сегментами національної економіки. Крім того, крім завдань макроекономічного регулювання, обов'язком державних інституцій є встановлення відповідних принципів і системи контролю за їх дотриманням як в сфері приватного підприємництва, так і у всіх інших сферах національного макроекономічного середовища. У трансформаційних умовах, в період 2016-2018 років, на якісно новий рівень виходить державне регулювання в галузі освіти, науки, охорони навколишнього середовища, охорони здоров'я, а також інших сферах соціальної політики.

Видозмінюється і набуває все більшого значення державна функція встановлення принципів та контролю за їх дотриманням. Традиційні функції забезпечення безпеки і захисту національних інтересів також зазнають суттєвих змін. В умовах європейського вектору розвитку національної економіки такі економічні показники, як темпи зростання валового внутрішнього продукту і продуктивності

праці, обсяг валового внутрішнього продукту на душу населення, рівень безробіття й інфляції, дозволяють оперативної і досить легко оцінювати як результати розвитку національної економіки, так і ефективність роботи державних інституцій. Однак у сучасних умовах орієнтація виключно на економічні показники і результати виявляється недостатньою. При цьому критерієм соціально-економічної ефективності діяльності державних інституцій має стати не просто забезпечення застосування відповідних принципів господарювання, підтримка конкуренції і рівності учасників ринку і, як наслідок, зростання економічних показників ефективності. Фундаментальне значення для оцінки ефективності державних інституцій набуває ступінь забезпечення в країні соціальних цілей, особливо таких, які не отримують миттєвого відображення в економічних показниках, але забезпечують фундамент для стабільного і ефективного майбутнього зростання.

Таким чином, у сучасних умовах значно зростає обсяг і складність завдань, які державні інституції повинні вирішувати з метою забезпечення суспільними благами населення країни. У той же час подібні зміни відбуваються також в інших секторах національної економіки і сферах суспільного життя національного макроекономічного середовища. Функції держави не обмежуються тільки сферою виробництва суспільних благ, державні інституції повинні забезпечувати регулювання всіх економічних процесів як на мікро-, так і на макрорівні. Державні інституції несуть відповідальність як за прямі бюджетні рішення, так і за створення складної організаційної інфраструктури, яка забезпечує функціонування всіх секторів національного макроекономічного середовища. Об'єктивні трансформаційні процеси сьогодення, які пов'язані з ростом суспільного розподілу праці, спеціалізації і диверсифікації виробництва, ведуть до ускладнення як всього відтворювального процесу, так і самих об'єктів державного регулювання.

Література:

1. Григор'єв Г.С. Теоретико-методологічні засади державного регулювання фінансово-економічних процесів в умовах глобалізації: моногр. / Г.С. Григор'єв. – Херсон: Олді-плюс, 2017. – 380 с.
2. Григор'єв Г.С. Інноваційні технології виробництва як одна з основних конкурентних переваг національної економіки / Г.С.

- Григор'єв, О.В. Кривенко // Інноваційна економіка: теоретичні та практичні аспекти: монографія / за ред. д.е.н., доц. Ковтуненко К.В., д.е.н., доц. Є.І. Масленнікова. – Херсон: Гринь Д. С., 2017. – Вип. 2. – С. 142-164.
3. Масленніков Є.І. Принципи державного регулювання національної економіки в умовах глобалізації / Є.І. Масленніков, С.О. Якубовський, В.В. Белякова. – Вісник Одеського національного університету. – Серія: Економіка. – 2017. – Том 22. Випуск 2(55). – С. 65-69.

ЕКОНОМІЧНІ ЗАВДАННЯ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТІ У НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Мельник Юрій Миколайович

Кандидат економічних наук, доцент

Доцент кафедри обліку та аудиту

Одеська національна академія харчових технологій

(Одеса, Україна)

Питання про закони та закономірності суспільного розвитку та їх прояву у промисловості розглядається в рамках макроекономічної теорії, починаючи з моменту її виникнення. Найбільш повне обґрунтування основних положень теорії макроекономічного розвитку відображено у наукових працях Й. Шумпетера. Свою концепцію дослідник виклав у роботі «Теорія економічного розвитку».

Й. Шумпетер вперше в економічній науці виділив і дав характеристику так званих «нових комбінацій» чинників виробництва: виготовлення нового, тобто ще невідомого споживачам, блага або створення нової якості того чи іншого блага; впровадження нового, тобто для даної галузі промисловості практично ще невідомого методу (способу) виробництва, в основі якого лежить нове наукове відкриття і який може полягати також у новому способі комерційного використання відповідного товару; освоєння нового ринку збуту, тобто такого ринку, на якому досі дана галузь промисловості цієї країни ще не була представлена, незалежно від того, існував цей ринок раніше чи ні; отримання нового джерела сировини або напівфабрикатів, рівним чином незалежно від того, існував це джерело перш або вважалось недоступним, або його ще тільки належало створити; проведення відповідної реорганізації, наприклад, забезпечення монопольного становища або підрив монопольного становища іншого підприємства.